

Onder de ombu-boom

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
(Een liefde in) Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (incl.
De witte duif en
Het gouden licht)
Naar de overkant*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill*

SANTA MONTEFIORE

Onder de ombu-boom

*Tussen de ongetemde Sofia en haar neef Santi groeit meer
dan vriendschap, en meer dan een familieband...*

Eerste druk 2001
Tweeëndertigste druk 2020

ISBN 978-90-225-9067-6
ISBN 978-94-609-2551-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Meet Me Under the Ombu Tree*
Oorspronkelijke uitgever: Hodder & Stoughton
Vertaling: Karien Gommers en Hanneke van Soest
Omslagontwerp: HildenDesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2001 by Santa Montefiore
© 2001 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

IK HOEF MIJN OGEN MAAR TE SLUITEN EN IK ZIE DE UITGESTREKTE VLAKTE van de Argentijnse pampa weer voor me. Het is een uniek landschap. De brede horizon strekt zich kilometers ver uit en we zaten vaak in het topje van de ombu-boom naar de ondergaande zon te kijken die de vlakte in een zee van honing veranderde.

Als kind was ik me niet bewust van de politieke chaos om me heen. Het waren de turbulente jaren 1955-1973, de tijd waarin generaal Perón in ballingschap leefde en hoge officieren elkaar de macht toespeelden alsof het om een spelletje voetbal ging. Het waren de donkere dagen van guerrillaoorlog en terrorisme. De ranch waar ik opgroeide, Santa Catalina, vormde echter een vredige oase vergeleken bij de onderdrukking en rellen die in de hoofdstad plaatsvonden. Vanuit het topje van onze magische boom keken we liefdevol neer op een wereld waarin ouderwetse waarden en het traditionele gezinsleven centraal stonden. Een leven dat bestond uit paardrijden, polo en lui barbecuen in de stralende zon. In feite vormden de lijfwachten het enige teken dat wees op het gerommel aan onze grenzen.

Mijn grootvader, Dermot O'Dwyer, heeft nooit in de magie van de ombu-boom geloofd. Niet dat hij niet bijgelovig was – hij verstopte zijn drank elke nacht ergens anders om de kabouters om de tuin te leiden. Hij zag alleen niet in dat een boom krachten kon bezitten. 'Een boom is een boom,' placht hij met zijn Ierse tongval te zeggen, 'en niets anders.' Maar zijn wortels lagen dan ook niet in Argentinië. Net als zijn dochter – mijn moeder – bleef hij een buitenstaander die nooit helemaal kon aarden. Hij wilde bijvoorbeeld ook niet in ons familiegraf worden bijgezet. 'Ik kom voort uit de aarde en tot de aarde zal ik wederkeren,' was zijn geliefde uitspraak. Daarom werd hij samen met zijn fles drank op de pampa begraven. Ik denk dat hij de kabouters toch te slim af wilde zijn.

Ik kan niet aan Argentinië denken zonder dat het beeld van die

knoestige boom, wijs en alwetend als een orakel, zich aan mijn bewustzijn opdringt. Ik weet dat het onmogelijk is het verleden te doen herleven, maar in het web van zijn oude takken liggen al mijn herinneringen en hoop voor de toekomst besloten. De ombu is al die tijd hetzelfde gebleven, als een steen in het midden van een rivier, terwijl de wereld eromheen is veranderd.

Ik verliet Argentinië in de zomer van 1976. Ondanks alles wat er sindsdien is gebeurd, blijft mijn hart naar die weidse groene vlakte uitgaan. Santa Catalina, onze familieranch, of *campo* zoals ze in het Spaans zeggen, lag midden in de vlakte, in het uitgestrekte oostelijke deel van Argentinië dat de *pampa* wordt genoemd. Een gebied zo plat als een dubbeltje, zodat je naar alle kanten kilometers ver zicht hebt. Lange, rechte wegen doorsnijden het land, dat in de zomer dor en in de winter groen is. In mijn tijd waren het niet veel meer dan zandwegen.

De toegang tot onze ranch had veel weg van de toegangen tot de stadjes die je veel in spaghettiwesterns ziet. We hadden een groot uithangbord dat met de herfstwinden meezwaaide en waarop in grote zwarte letters ‘Santa Catalina’ was geschilderd. De oprit was lang en stoffig en werd omzoomd door grote esdoorns, die nog waren geplant door mijn overgrootvader, Hector Solanas. Tegen het eind van de negentiende eeuw bouwde hij zelf zijn huis, dat later het huis werd waarin ik opgroeide. Zoals de meeste koloniale huizen werd het rondom een patio opgetrokken en wit geschilderd en had het een plat dak. Tegen de twee hoeken aan de voorkant waren twee torens gebouwd; in de ene was de slaapkamer van mijn ouders, in de andere die van mijn broer Rafael. Als eerstgeborene kreeg hij de mooiste kamer!

Mijn grootvader, die ook Hector heette, om het voor iedereen nog ingewikkelder te maken, had vier kinderen: Miguel, Nico, Paco (mijn vader) en Alejandro, die zelf ook allemaal hun eigen huis bouwden toen ze trouwden. Ieder van hen kreeg ook weer vier of vijf kinderen, maar ik speelde meestal bij Miguel en Chiquita thuis, met twee van hun kinderen, Santi en Maria. Met hen kon ik het beste opschieten. Maar ook bij Nico en Valeria en Alejandro en Malena stond de deur altijd voor ons open en in feite waren we net zo vaak bij hen als thuis.

Op Santa Catalina werden de huizen slechts gescheiden door hoge bomen, voornamelijk dennen, eucalyptusbomen en populieren, die op gelijke afstand van elkaar waren geplant om de indruk van een park te wekken. Voor elk huis lag een terras van rode plavuizen waar

we vaak zaten en vanwaar we uitkeken over de uitgestrekte velden. Ik herinner me dat ik, toen ik voor het eerst in Engeland kwam, verrukt was over de huizen op het platteland, met hun keurig onderhouden tuinen en geknipte heggen. Mijn tante Chiquita was ook dol op Engelse tuinen en trachtte ze te evenaren, maar dat was op Santa Catalina verloren moeite: de bloemborders kwamen in het weidse landschap niet goed tot hun recht. Mijn moeder plantte in plaats daarvan bougainvilles en hortensia's, en hing overal potten met geraniums op.

Santa Catalina was omgeven door velden vol pony's. Mijn oom Alejandro fokte ze en verkocht ze over de hele wereld. We hadden ook een tennisbaan voor gezamenlijk gebruik en een groot zwembad dat door heesters en bomen werd afgeschermd. José ging over de *gauchos*, die voor de pony's zorgden en die in huizen op de ranch woonden, de zogenaamde *ranchos*. Hun vrouwen en dochters werkten als dienstmeisjes voor ons en kookten, poetsten en zorgden voor de kinderen. Ik verlangde altijd naar de lange zomervakantie, die van half december tot half maart duurde. Al die maanden bleven we dan op Santa Catalina. Mijn dierbaarste herinneringen zijn van die tijd...

Argentinië is een zeer katholiek land. Niemand hing echter zo fanatiek het katholieke geloof aan als mijn moeder, Anna Melody O'Dwyer. Grootvader O'Dwyer was op een verstandige manier gelovig, niet zoals mijn moeder, wier leven bepaald werd door haar behoefte de schijn te willen ophouden. Ze gebruikte het geloof zoals het haar uitkwam. Wij kinderen luisterden altijd met plezier naar hun gekibbel over de wil van God. Mama geloofde dat alles de wil van God was. Als ze neerslachtig was strafte God haar ergens voor en als ze gelukkig was dan was dat een beloning. Als ik iets had uitgespookt, wat nogal eens voorkwam, dan strafte God haar omdat ze mij niet goed opvoedde.

Volgens grootvader O'Dwyer schoof ze op die manier haar verantwoordelijkheid af. 'De Lieve Heer kan er niets aan doen dat jij vandaag toevallig een rotbui hebt. Het ligt aan de manier waarop jij tegen de wereld aankijkt, Anna Melody. Je hebt de neiging dingen te willen veranderen.'

Hij zei altijd dat gezondheid een geschenk van God was, maar dat geluk iets was waar je zelf voor moest zorgen. Volgens hem ging het om de manier waarop je tegen de dingen aankeek. Een glas wijn kon halfvol zijn of halfleeg, afhankelijk van de manier waarop je keek. Een positieve instelling, daar ging het om. Mama vond dat pure godslastering en werd altijd vuurrood als hij erover begon, hetgeen nogal eens voorkwam want hij plaagde haar graag.

‘Je mag me met die zoute haring om de oren slaan, Anna Melody, maar als je God er eens wat minder vaak bij haalde en erkende dat je zelf verantwoordelijk bent voor je humeur, dan zou je een stuk gelukkiger zijn.’

‘Dat je vergeven mag worden, pap,’ stamelde ze dan met wangen die even vuurrood kleurden als haar haren.

Mama had prachtig haar. Van die lange oranjerode lokken als de Venus van Botticelli. Jammer genoeg miste ze de serene, poëtische blik waarmee de Venus je vanaf het schilderij aankijkt. Mama keek óf geforceerd vriendelijk óf boos. Ze schijnt niet altijd zo te zijn geweest. Grootvader vertelde me dat ze vroeger in Glengarriff, het dorpje in Zuid-Ierland waar ze woonden, altijd blootsvoets rondzwierf als een wild dier met een storm in haar ogen. Hij zei dat haar blauwe ogen soms het grijs van een druilerige Ierse dag aannamen, wanneer de zon door de wolken heen probeert te breken. Dat vond ik zo poëtisch. Hij vertelde dat ze de gewoonte had zich in de heuvels terug te trekken.

‘In zo’n klein dorpje kon je nooit iets kwijtraken, laat staan een levendig kind als Anna Melody O’Dwyer. Maar een keer was ze al uren weg. We zochten haar overal en lieten haar naam door de heuvels galmen. Uiteindelijk vonden we haar onder een boom bij een beekje, waar ze met een stuk of twaalf jonge vosjes zat te spelen. Ze huilde omdat de welpjes hun moeder hadden verloren. Ze wist dat we haar aan het zoeken waren, maar ze had het niet over haar hart kunnen verkrijgen de vosjes in de steek te laten.’

Toen ik hem vroeg waarom ze zo veranderd was, zei hij dat het leven haar teleurgesteld had. ‘De storm is er nog, maar de zon is verdwenen.’ Ik vroeg me af waarom ze zo teleurgesteld was in het leven.

Mijn vader daarentegen was heel romantisch. Zijn ogen waren blauw als korenbloemen en zijn mondhoeken krulden zelfs als hij niet lachte. Hij was señor Paco en iedereen op de ranch respecteerde hem. Hij was lang, slank en had een flinke bos haar. Niet zoveel als zijn broer Miguel, die meer op een beer leek en zo’n donkere huid had dat hij *el Indio* (de indiaan) werd genoemd. Papa had de blanke huid van zijn moeder en was zo knap dat Soledad, ons dienstmeisje, vaak blozend het eten opdiende. Ze bekende me eens dat ze hem niet recht in de ogen kon kijken. Papa legde dat uit als een teken van onderdanigheid. Natuurlijk kon ik hem niet vertellen dat ze op hem viel, want dat zou ze me nooit vergeven hebben. Soledad had niet veel contact met mijn vader, want mijn moeder ging over de dienstmeisjes, maar er ontging haar niets.

Om Argentinië door de ogen van een vreemdeling te kunnen zien moet ik in gedachten teruggaan naar de tijd waarin ik nog klein was en met grootvader O'Dwyer in de *carro*, een door paarden getrokken koets, uit rijden ging en hij commentaar gaf op dingen die voor mij zo gewoon en vanzelfsprekend waren. Zoals de aard van de mensen. Argentinië was in de zestiende eeuw door de Spanjaarden veroverd en werd bestuurd door onderkoningen die de Spaanse kroon vertegenwoordigden. De twee dagen waarop de onafhankelijkheid op Spanje werd heroverd waren 25 mei en 9 juli 1816. Grootvader zei dat het typisch iets voor Argentijnen was om dat op twee dagen te vieren. 'Ze willen altijd alles grootser en beter aanpakken dan anderen,' bromde hij dan. Ik denk wel dat hij daarin gelijk had; de hoofdstraat in Buenos Aires, de Avenida 9 de Julio, is de breedste straat ter wereld. Ik weet nog dat wij kinderen daar erg trots op waren.

Eind negentiende eeuw emigreerden duizenden Europeanen, onder wie veel Spanjaarden en Noord-Italianen, als reactie op de agrarische revolutie naar Argentinië om de vruchtbare gronden van de pampa te ontginnen. Dat is ook de tijd waarin mijn voorouders arriveerden. Hector Solanas was het hoofd van de familie en een man die van aanpakken wist. Als hij er niet was geweest, dan hadden we waarschijnlijk nooit van ons leven een ombu-boom gezien.

Als ik in gedachten naar die geurige vlaktes terugkeer dan zijn het vooral de bruine, verweerde gezichten van de flamboyante *gauchos* die uit de mist van mijn herinneringen opdoemen. Dan slaak ik een zucht vanuit het diepst van mijn ziel, want de *gaucho* is hét romantische symbool van alles wat Argentijns is. In het verleden waren het wilde, ontembare *mestizo*, mensen van gemengd indiaans en Spaans bloed, outlaws die van de grote kudden koeien en paarden leefden die over de pampa's zwierven. Ze vingden de paarden, die ze gebruikten om de koeien samen te drijven. Vervolgens verkochten ze de huiden en talk tegen een goede prijs, in ruil voor *maté* en tabak. Dit gebeurde uiteraard voordat rundvlees een exportproduct werd. Nu is *maté* (spreek uit 'mateei') de traditionele kruidenthee die via een sierlijk zilveren 'rietje', de *bombilla*, uit een beschilderde kalebasfles wordt genipt. Het is behoorlijk verslavend, en volgens onze dienstmeisjes helpt het ook om overtollige kilo's kwijt te raken.

Het leven van een *gaucho* speelt zich af op de rug van een paard. Zijn rijkunsten zijn waarschijnlijk ongeëvenaard in de wereld. Op Santa Catalina vormden de *gauchos* een kleurig onderdeel van de omgeving. Hun kleding is opzichtig maar praktisch. Ze dragen *bombachas*, wijde broeken met knopen aan de enkels, die ze in leren laar-

zen stoppen. Om hun middel dragen ze een wollen sjerp – de *faja* – met daaroverheen een stijve leren gordel, die versierd is met zilveren munten. Deze *rastra*, zoals de gordel wordt genoemd, biedt steun aan de rug tijdens de lange dagen in het zadel. Traditiegetrouw dragen ze ook een *facón*, een mes waarmee ze doden, villen en eten en dat ze gebruiken ter zelfverdediging. Grootvader O’Dwyer grapte eens dat José, het hoofd van onze *gauchos*, beter in het circus had kunnen gaan. Mijn vader was daar woedend over, en dankbaar dat zijn schoonvader geen Spaans sprak.

De *gauchos* zijn al even trots als vaardig. Ze maken deel uit van de Argentijnse romantische cultuur en er zijn veel boeken, liedjes en gedichten over hen geschreven, zoals Martin Fierro’s heldendicht ‘El Gaucho’, waarvan we op school grote delen uit ons hoofd moesten leren. Als mijn ouders buitenlands bezoek op Santa Catalina ontvingen, dan werden er soms fantastische demonstraties door de *gauchos* gegeven. Dan was er rodeo en werd er naast het africhten van paarden veel rondgegaloppeerd en met lasso’s gezwaaid.

José leerde me polo spelen, wat in die dagen heel ongewoon was voor een meisje. De jongens vonden het verschrikkelijk, omdat ik beter speelde dan sommigen van hen, en zeker beter was dan een meisje hoorde te zijn.

Mijn vader was altijd erg trots op het feit dat de Argentijnen de beste polospelers van de wereld zijn, hoewel het spel oorspronkelijk uit India kwam en door de Britten naar Argentinië was gebracht. In de zomermaanden oktober en november ging mijn familie naar de belangrijke toernooien in Buenos Aires, die op de polovelden in het Palermo werden gehouden. Ik herinner me dat mijn broers en neven die wedstrijden aangrepen om meisjes te versieren, zoals dat in de stad tijdens de mis gebeurde, waar niemand oog voor de priester had omdat ze het te druk hadden met elkaar.

Op Santa Catalina werd echter het hele jaar door polo gespeeld. De *petiseros*, de stalknechten, traiden en zorgden voor de pony’s en we hoefden de *puesto* maar te zeggen dat we wilden spelen of de pony’s stonden opgezadeld en wel snuivend in de schaduw van de eucalyptusbomen te wachten totdat wij ze nodig hadden.

In die dagen, de jaren zestig, ging Argentinië niet alleen gebukt onder sociale onrust en onderdrukking, maar ook onder grote werkloosheid, inflatie en criminaliteit. Dat was wel eens anders geweest. In het begin van de twintigste eeuw was Argentinië door de export van vlees en tarwe een rijk land, waar ook mijn familie kans zag een for-

tuin op te bouwen. Het was een gouden tijdperk van economische en culturele bloei. Argentinië was het rijkste land in Zuid-Amerika.

Mijn grootvader, Hector Solanas, weet de latere ondergang aan de wrede dictatuur van president Juan Domingo Perón, die in 1955 na de interventie van het leger werd verbannen. De figuur Perón is zelfs nu nog een even heet hangijzer als in de tijd dat hij nog dictator was. Hij roept liefde óf haat op, maar nooit onverschilligheid.

Perón, die via het leger aan de macht kwam en in 1946 president werd, was een knappe, intelligente en charismatische man. Samen met zijn vrouw, de mooie maar meedogenloos ambitieuze Eva Duarte, vormde hij een indrukwekkend, charismatisch paar dat het beeld ontkrachtte dat je in Buenos Aires tot de 'oude' families moest behoren om 'iemand' te kunnen worden. Hij kwam uit een klein dorpje en zij was een onwettig kind dat op het platteland in armoede was opgegroeid – een moderne Assepoester.

Hector zei dat Peróns macht gebaseerd was op de loyaliteit van de arbeidersklasse, die hij zorgvuldig had gecultiveerd. Hij klaagde dat Perón en zijn vrouw Evita de arbeiders aanmoedigden om op giften te vertrouwen in plaats van te werken. Beroemd is de opdracht van Evita om duizend paar *alpargatas* (de schoen van de traditionele arbeidersklasse, te vergelijken met espadrilles) aan de armen te geven om vervolgens, in plaats van de rekening te betalen, de ongelukkige fabrikant te bedanken voor zijn genereuze gebaar.

Evita werd voor de arbeidersklasse een idool. Ze werd letterlijk aanbeden door de armen en onderdrukten. Mijn grootmoeder, Elena Solanas, vertelde ons eens een boeiend verhaal over de keer dat ze met haar nicht Susana naar de bioscoop ging. Evita's gezicht verscheen zoals altijd voor de film op het scherm en Susana fluisterde tegen mijn grootmoeder dat je duidelijk kon zien dat Evita haar haren had geblondeerd. Na de film werd Susana door een stel woedende vrouwen het damestoilet in gesleurd, waarna ze haar haren helemaal kort knipten. Zo ver ging de macht van Evita Perón; het dreef mensen tot waanzin.

Hoeveel macht en aanzien ze echter ook had, de elite bleef in haar een goedkope slet zien die zich via het bed omhoog had gewerkt en het aldus tot de rijkste en beroemdste vrouw ter wereld had gebracht. Maar dat was een minderheid. Toen ze in 1952 op drieëndertigjarige leeftijd stierf gingen twee miljoen mensen de straat op om haar begrafenis bij te wonen en dienden haar arbeiders een petitie bij de paus in met het verzoek haar heilig te verklaren. Haar lichaam werd door een Spaanse specialist, genaamd dr. Pedro Ara, voor de eeuwigheid

gebalsemd, en na op verschillende plaatsen ter wereld te zijn begraven om te voorkomen dat er een cultus zou ontstaan, in 1976 op het indrukwekkende kerkhof La Recoleta in Buenos Aires ter ruste gelegd, naast de door haar gehate elite.

Nadat Perón als banneling was gevlucht, wisselden de regimes elkaar talloze malen af na interventies van het leger. Indien de zittende regering niet beviel, grepen de militairen in. Mijn vader zei dat de politici er al uit gegooid werden voordat ze de kans kregen zich te bewijzen. De enige keer dat hij het leger gelijk gaf, was in 1976, toen generaal Videla de incompetentente Isabelita verving, Peróns tweede vrouw, die het presidentschap overnam toen Perón na een korte comeback in 1973 het jaar daarop stierf.

Toen ik mijn vader eens vroeg hoe het leger zo machtig had kunnen worden, zei hij dat het voor een deel kwam doordat Latijns-Amerika in de zestiende eeuw door het Spaanse leger was veroverd. ‘Vergelijk het leger maar eens met een stelletje gewapende pleinwachten op school,’ zei hij vroeger, en voor een kind was dat heel verhelderend. Ik bedoel, wie heeft er meer macht dan zij? Ik weet niet hoe mijn familie het klaarspeelde tijdens al die veranderingen, maar op de een of andere manier wisten ze altijd met alle politieke winden mee te waaien.

In die gevaarlijke tijd vormde ontvoering een reële bedreiging voor een familie als de onze. Op Santa Catalina wemelde het van de veiligheidsmensen. Maar voor ons kinderen maakten de mannen die ingehuurd werden om ons te beschermen gewoon deel uit van de ranch, zoals José en Pablo, en we stonden nooit bij hun aanwezigheid stil. Ze slenterden over de ranch met hun dikke buiken over hun kajibroeken en hun grote snorren trillend in de hitte. Santi deed altijd na hoe ze liepen – één hand op het geweer terwijl de andere in hun kruis krabde of hun bezwete voorhoofd met een vuile *pañuelo* afveegde. Als ze niet zo dik waren geweest hadden ze er misschien bedreigend uitgezien, maar voor ons kinderen waren ze er om voor de gek te worden gehouden of om als onderdeel van ons spel te fungeren. Het was altijd een uitdaging ze te slim af te zijn.

Zelfs op weg naar school werden we door veiligheidsmensen begeleid. Grootvader Solanas had een poging tot ontvoering overleefd en sinds die tijd zorgde mijn vader ervoor dat wij in de stad door lijfwachten werden omringd. Als je het mij vraagt, zou mijn moeder maar al te graag gezien hebben dat ze grootvader O’Dwyer hadden ontvoerd in plaats van *abuelox* Solanas, maar ik betwijfel of ze dan losgeld hadden betaald. God beware overigens de ontvoerder die het

in zijn hoofd zou halen het op grootvader O'Dwyer te voorzien!

In de stad was het heel gewoon als je met lijfwachten naar school kwam. Ik flirtte in de theepauze altijd met hen. Ze hingen in de middaghitte bij de schoolhekken rond en hadden het bulderend van het lachen over wapens en meiden. Als er een ontvoering zou hebben plaatsgevonden, zouden zij de laatsten zijn geweest die het hadden gemerkt. Toch vonden ze het leuk om met me te kletsen. Maria, Santi's zus, die altijd de voorzichtigheid zelf was, stond dan angstvallig naar me te roepen en te wenken dat ik daar weg moest. Hoe zenuwachtiger zij werd, hoe schaamtelozer ik me ging gedragen. Een keer kwam mijn moeder me ophalen omdat Jacinto, onze chauffeur, ziek was geworden. Toen ze merkte dat de lijfwachten me allemaal bij naam kenden en groetten, viel ze zowat flauw. Toen Carlito Blanco ook nog knipoogde dacht ik dat ze van woede zou ontploffen, want haar gezicht werd zo rood als de tomaten van Antonio. Na dat voorval was er niets meer aan in de theepauze. Mama had met miss Sarah gesproken en ik mocht niet meer bij de schoolhekken rondhangen. Ze zei dat de lijfwachten 'gewoon volk' waren en dat ik niet met dat soort mensen moest praten. Toen ik oud genoeg was om het te begrijpen, vertelde grootvader O'Dwyer me verhalen die me deden inzien hoe belachelijk het was dat juist zij dat had gezegd.

Ik begreep de angst of de 'vuile oorlog' van de jaren zeventig niet, zoals de praktijk werd genoemd waarin het leger na de dood van Perón zijn tegenstanders uitschakelde. Dat werd me pas duidelijk toen ik jaren later terugkeerde en ontdekte dat de oorlog door de hekken van Santa Catalina was geglipt en een van ons had opgeëist. Ik was er niet bij toen de mensen die mij zo dierbaar zijn uit elkaar werden gerukt en vreemden ons huis binnenvielen.

Het leven is vreemd en onvoorspelbaar. Ik, Sofia Solanas Harrison, kijk terug op de avonturen en gebeurtenissen die achter mij liggen en besef hoe ver ik verwijderd ben van de ranch uit mijn jeugd. Het vlakke land van de *pampa* is vervangen door het golvende landschap van het Engelse platteland, maar ondanks zijn schoonheid verlang ik er nog altijd naar dat de heuvels voor mijn ogen opensplijten en de weidse Argentijnse pampa uit de weilanden oprijst. Dan pas ben ik thuis.

2

Santa Catalina, januari 1972

‘SOFIA, SOFIA! POR DIOS! WAAR HANGT DAT KIND UIT?’

Anna Melody Solanas O’Dwyer liep ongeduldig heen en weer over het terras, terwijl ze met een vermoeide en geïrriteerde blik de dorre vlakke afspeurde. Ze was een elegante verschijning in haar lange, witte zomerjurk en met haar vlamvend rode haren in een slordige paardenstaart bijeengebonden. Haar gestalte stak licht en luchtig af tegen de Argentijnse zonsondergang. De lange zomervakantie die van december tot maart duurde, had haar geduld danig op de proef gesteld. Sofia was net een wild dier, dat zomaar urenlang kon verdwijnen en zo brutaal en opstandig was dat Anna het moeilijk vond om met haar dochter om te gaan. Ze voelde zich emotioneel uitgeput, opgebrand. Ze verlangde naar het einde van de hete zomer, naar de herfst en naar de dag dat de school weer zou beginnen. In Buenos Aires stonden de kinderen tenminste onder toezicht van de lijfwachten, en op school was, godzijdank, de onderwijzer verantwoordelijk voor de ordehandhaving.

‘Jezusmarianogantoe, geef dat kind toch wat ruimte. Als je zo boven op haar blijft zitten, pakt ze op een dag haar biezen en verdwijnt ze voorgoed,’ gromde grootvader O’Dwyer, die met een snoeischaar in zijn hand over het terras slofte.

‘Wat ben je van plan, pap?’ vroeg ze achterdochtig, terwijl ze haar lichte ogen samenknep en keek hoe hij naar het gras schuifelde.

‘Ik ga je oren eraf knippen, Anna Melody,’ zei hij lachend. Hij maakte een knippende beweging in haar richting.

‘Je hebt weer gedronken, pap.’

‘Van een goeie borrel is nog nooit iemand doodgegaan.’

‘We hebben Antonio toch voor de tuin, pap. Je hoeft helemaal niks te doen.’ Geërgerd schudde ze haar hoofd.

‘Je moeder was dol op tuinieren. Als zij die omgewaaide ridderspoor daar had gezien, had ze ze onmiddellijk opgebonden. Niemand hield zoveel van ridderspoor als je moeder.’

Dermot O'Dwyer was geboren en getogen in Glengarriff in Zuid-Ierland. Op een leeftijd dat hij nog maar amper in staat was in zijn onderhoud te voorzien, trouwde hij met zijn jeugdliefde, Emer Melody. Maar Dermot O'Dwyer wist precies wat hij wilde en niemand kon hem daarvan afbrengen. Tijdens hun verkering brachten ze veel tijd door in een kloosterruïne, onder aan de heuvels van Glengarriff, en daar vond ook hun huwelijk plaats. Van het dak van het klooster was niet veel meer over en door de spleten en gaten hadden de gretige vingers van de klimop zich een weg gekronkeld in een poging om dat wat nog niet was vernield alsnog op te eisen.

Op hun trouwdag regende het zo hard dat Emer Melody op kaplaarzen door het gangpad liep, terwijl ze haar witte zijden jurk tot haar knieën omhoog moest houden. Haar dikke zus Dorothy Melody liep achter haar en hield met trillende handen een paraplu boven de bruid. Emer en Dorothy hadden acht broers en zussen. Als de tweeling niet was gestorven voor hun eerste verjaardag, waren het er tien geweest. Pastoor O'Reilly, die zich onder een grote, zwarte paraplu tegen de regen beschermde, hield de bijeengekomen familie en vrienden voor dat de regen een teken van geluk was en dat God hun huwelijk zegende met het heilige hemelwater. Hij had gelijk. Dermot en Emer waren gelukkig met elkaar tot die sombere ochtend in februari in 1958, waarop zij van hem heenging. De herinnering aan haar witte, koude lichaam op de keukenvloer had hij uit zijn geheugen gewist. Liever dacht hij aan haar terug zoals ze tweeëndertig jaar eerder op hun huwelijksdag was geweest, met kamperfoelie in haar lange, rode haren, met haar ondeugende glimlach en haar kleine, lachende ogen, die fonkelden voor hem alleen. Na haar overlijden herinnerde alles in Glengarriff hem aan haar. Daarom pakte hij zijn schaarse bezittingen – een fotoalbum, haar naaimandje, de bijbel van zijn vader en een stapeltje oude brieven – en spendeerde hij zijn laatste spaargeld aan een enkele reis naar Argentinië. Tegen zijn dochter zei hij dat het slechts een korte vakantie zou zijn, maar toen de weken maanden werden, wist ook zij dat hij voorgoed zou blijven.

Anna Melody was vernoemd naar haar moeder, Emer Melody. Dermot hield zo van haar 'melodieuze' naam, dat hij hun baby eenvoudigweg Melody O'Dwyer had willen noemen, maar Emer vond de naam Melody meer een naam voor een kat en daarom werd het kind Anna gedoopt, naar haar grootmoeder. Na de geboorte van Anna was Emer ervan overtuigd dat het Gods wil was dat ze geen kinderen meer kreeg. Ze zei altijd dat Anna Melody zo mooi was dat God het niet nodig vond hun nog een kind te schenken dat in haar

schaduw zou moeten leven. De God waarin Emer geloofde was vol begrip en wist wat goed was voor haar en haar familie. Maar intussen verlangde ze wel naar gezinsuitbreiding. Ze zag haar broers en zussen gezinnen stichten die groot genoeg waren om een hele stad te bevolken, maar tegen Anna zei ze altijd dat ze God dankbaar moesten zijn voor wat ze hadden. Ze had het geluk gehad om een kind te krijgen om al haar liefde aan te geven. Alle liefde die ze in zich had, genoeg om een gezin van twaalf kinderen mee te overstelpen, schonk ze nu aan haar man en haar enige dochter. De knagende jaloezie die ze voelde wanneer ze met Anna Melody haar neefjes en nichtjes bezocht, onderdrukte ze dan maar.

Anna Melody had een zorgeloze jeugd. Haar ouders verwendden haar en ze hoefde nooit haar speelgoed te delen of op haar beurt te wachten. Als ze met haar neefjes en nichtjes speelde en ze haar zin niet kreeg, hoefde ze maar een kik te geven of haar moeder kwam aangesneld en zorgde ervoor dat ze alsnog haar zin kreeg. Hierdoor verloor ze de sympathie van haar neefjes en nichtjes. Ze vonden haar een spelbreekster. Ze smeekten hun ouders niet met haar te hoeven spelen. Als ze toch kwam, negeerden ze haar of zeiden haar dat ze weg moest gaan en dat ze niet met haar wilden spelen. Steeds vaker werd Anna Melody buitengesloten. Niet dat ze dat erg vond. Ze had, op haar beurt, ook een hekel aan hen. Ze was een eigenaardig kind. Liever was ze alleen in de heuvels dan dat ze met een groep opgewonden kinderen als zwerfkatten door de straten van Glengarriff moest rondrennen. In de heuvels kon ze haar fantasie de vrije loop laten en dromen van een leven als dat van de filmsterren die ze in de bioscoop had gezien. Een leven van glans en glitter, met mooie jurken en lange, glanzende wimpers. Zoals dat van Katharine Hepburn, Lauren Bacall, Deborah Kerr. Vanaf de heuvels keek ze neer op het dorp en hield ze zichzelf voor dat ze op een dag iedereen versted zou doen staan. Ze zou die vreselijke neefjes en nichtjes verlaten en nooit meer terugkomen.

Toen Anna Melody met Paco trouwde en Glengarriff voorgoed de rug toekeerde, hield ze geen rekening met haar ouders, die plotseling alleen achterbleven. De herinnering aan hun dochter was hun enige troost. Het huis was koud en leeg zonder de lach en de liefde van hun dierbare Anna Melody. Emer werd daarna nooit meer de oude. De tien jaren zonder haar dochter waren leeg en somber. Hoewel Anna Melody regelmatig naar huis schreef en beloofde dat ze haar ouders zou bezoeken, besefte ze op den duur dat die belofte niet zou worden ingelost. Het waren holle, gedachteloze woorden, geschreven zonder oprechte bedoeling.

Toen Emer in 1958 overleed, was Dermot ervan overtuigd dat ze was gestorven aan een gebroken hart. De levenssappen waren langzaam uit haar gesijpeld. Daar was hij zeker van. Hij was echter sterker en flinker dan zij. Toen hij op weg ging naar Buenos Aires, vroeg hij zich af waarom hij dit niet jaren eerder had gedaan; dan was zijn dierbare vrouw nu misschien nog bij hem geweest.

Terwijl Anna (alleen Dermot O'Dwyer noemde zijn dochter Anna Melody) haar vader zag rondscharrelen in de border, wenste ze dat hij net zo was als de grootvaders van andere kinderen. Paco's vader, die Hector Solanas heette naar zijn grootvader, had er altijd piekfijn en gladgeschoren uitgezien, zelfs in de weekends. Hij droeg alleen maar kasjmieren truien en zijn overhemden van Savile Row liet hij uit Londen komen. Hij had een bepaalde waardigheid, net als koning George van Engeland. Anna vond hem een echte heer en nooit was hij van zijn voetstuk gevallen. Zelfs nu hij dood was, voelde ze nog altijd zijn aanwezigheid en verlangde ze vaak naar zijn goedkeuring. Na al die jaren was het haar, ondanks al haar pogingen, nog steeds niet gelukt om zich helemaal thuis te voelen, erbij te horen. Soms leek het haar alsof ze vanachter onzichtbaar glas naar de wereld om zich heen keek. En niemand kon haar daar bereiken.

'Señora Anna, señora Chiquita voor u aan de telefoon!'

Met een schok keerde Anna terug naar de werkelijkheid. Nog steeds stond haar vader als een op hol geslagen botanist de groene loten af te knippen.

'*Gracias*, Soledad. We wachten niet op señorita Sofia, maar we gaan gewoon om negen uur eten,' antwoordde ze. Ze liep naar binnen om het telefoontje van haar schoonzus aan te nemen.

'*Como quiera, señora Anna*,' reageerde Soledad gediensig, terwijl ze glimlachend terug naar de hete keuken draafde. Van alle drie de kinderen van señora Anna hield Soledad het meest van Sofia.

Op haar zeventiende was de pasgetrouwde Soledad door señor Paco in dienst genomen. Ze was de nicht van Encarnación, die bij Chiquita de huishouding deed. Ze moest koken en schoonmaken, terwijl haar man Antonio was aangesteld om voor het landgoed te zorgen. Ondanks al hun pogingen bleven Antonio en Soledad kinderloos. Ze herinnerde zich de talloze keren dat Antonio haar op de gekste plaatsen had genomen: achter het fornuis, achter een boom of een struik. Als het maar even kon, had Antonio zijn kans gegrepen. Wat een stel minnaars waren ze geweest, peinsde ze niet zonder trots. Maar tot hun teleurstelling raakte ze niet zwanger. Als troost had Soledad zich over Sofia ontfermd alsof het haar eigen dochter was.

Terwijl de aandacht van señora Anna alleen maar uitging naar haar zonen, had Soledad de kleine Sofia bijna voortdurend in haar schort gewikkeld en tegen haar zachte boezem aan gedrukt. Vanaf een bepaald moment nam ze het kind zelfs mee naar haar bed, omdat het beter leek te slapen met de vrouwelijke geur en het zachte vlees van haar dienstmeisje nabij. Uit angst dat het meisje moederliefde tekortkwam had ze zich steeds vaker in de kinderkamer teruggetrokken om het kind de aandacht te geven die het nodig had. Señora Anna leek het niet erg te vinden. Integendeel. Ze was haar eerder dankbaar. Ze had nooit erg veel belangstelling voor haar dochter gehad. Maar het was niet Soledads taak om de problemen van Sofia's moeder op te lossen. Ze had er niets mee te maken. De spanningen tussen señor Paco en señora Anna gingen haar niet aan en als ze er al eens over sprak met de andere dienstmeisjes deed ze dat om uit te leggen waarom ze zoveel aandacht aan Sofia besteedde. Alleen dan. Ze was immers geen roddelaarster. Dus zorgde ze voor het kleine meisje alsof het haar eigen vlees en bloed was.

Nu keek ze op haar horloge. Het was al laat. Sofia had zich vast en zeker weer in de nesten gewerkt. Zo ging het altijd, alsof ze het erom deed. Het arme schaap, dacht Soledad terwijl ze door de tonijnsaus roerde en het rundvlees aanbraadde. Iedereen kan toch zien dat het een schreeuw om aandacht is.

Hoofdschuddend van woede liep Anna de woonkamer in en pakte de hoorn op.

'*Hola Chiquita,*' zei ze kortaf. Ze leunde tegen de massieve houten kast.

'Anna, het spijt me zo. Sofia is weer met Santiago en Maria op pad. Ik verwacht ze elk moment terug.'

'Alweer!' barstte ze uit, terwijl ze een tijdschrift van de tafel pakte om zichzelf koelte toe te wuiven. 'Wanneer wordt Santiago nu eens verstandig? Hij wordt in maart al achttien. Hij is bijna volwassen. Het is me een raadsel wat hij bij een kind van vijftien te zoeken heeft. Je weet dat dit niet de eerste keer is. Heb je hem er de laatste keer niet over gesproken?'

'Natuurlijk wel,' antwoordde de andere vrouw geduldig. Ze had er een hekel aan wanneer haar schoonzusje zo uit haar slof schoot.

'*Por Dios,* Chiquita, je weet toch dat er overal kidnappers op de loer liggen?'

'Anna, beheers je een beetje. Het is hier heus wel veilig. Ze zullen niet ver weg zijn gegaan.' Maar Anna luisterde niet.

'Santiago heeft een slechte invloed op Sofia,' raasde ze voort. 'Ze

is nog jong en beïnvloedbaar, ze kijkt tegen hem op. En wat Maria betreft, zij is verstandig genoeg en zou beter moeten weten.’

‘Ik weet het. Ik zal het ze zeggen,’ gaf Chiquita ten slotte toe.

‘Goed dan.’

Even was het pijnlijk stil, voordat Chiquita een poging deed het gesprek over een andere boeg te gooien.

‘Hoe zit het met de *asado* morgen, voor de wedstrijd? Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg ze ietwat gespannen. ‘Zeg het maar.’

‘Nee, dat hoeft niet,’ antwoordde Anna, iets rustiger nu. ‘O, het spijt me, Chiquita. Soms weet ik gewoon niet wat ik met Sofia aan moet. Ze is zo eigenzinnig en roekeloos. Met de jongens heb ik geen enkel probleem. Ik weet niet van wie ze het heeft.’

‘Ik ook niet,’ antwoordde Chiquita droogjes.

‘Dit is de mooiste avond van de zomer,’ verzuchtte Sofia vanaf een van de hoogste takken van de ombu-boom.

Zoals de ombu-boom is er maar een. Het is een reusachtige boom met lage, horizontale takken en een stam die wel dertien tot vijftien meter dik kan worden. Zijn dikke wortels spreiden zich als grillige tentakels uit over de grond, alsof de boom aan het smelten is en als was over de aarde uitvloeit. Afgezien van zijn bijzondere vorm is de ombu de enige inheemse boom op deze droge vlakte. De enige boom die hier echt thuishoort. De indianen beschouwden de takken als hun goden en zelfs in Sofia’s tijd nog zou geen enkele *gaucho* het in zijn hoofd halen onder die takken te slapen. Voor de kinderen die waren opgegroeid op Santa Catalina was het een magische boom, die hun wensen kon doen laten uitkomen. Vanwege zijn hoogte was het een volmaakte uitkijkpost, van waaruit ze kilometers ver konden kijken. Maar de ombu had vooral een mysterieuze aantrekkingskracht, die niet te omschrijven viel. Een aantrekkingskracht waardoor generaties kinderen in de takken het avontuur hadden gezocht.

‘Ik zie José en Pablo! Schiet op, doe niet zo flauw!’ riep ze ongeduldig naar beneden.

‘Rustig maar, ik kom al!’ riep Santi, die met zijn pony’s bezig was, naar zijn nichtje.

‘Santi, wil je me een zetje geven?’ vroeg Maria met haar zachte, hese stem aan haar broer. Intussen keek ze naar Sofia, die steeds hoger in de wirwar van dikke takken klom.

Maria had Sofia altijd bewonderd. Ze was moedig, eerlijk en zelfverzekerd. Vanaf hun vroege jeugd waren ze al bevriend en deden ze alles samen. Ze haalden kattenkwaad uit, maakten plannetjes en

deelden elkaars geheimen. Toen ze nog klein waren, noemde Chiquita, Maria's moeder, hen altijd *las dos sombras* (de twee schaduwen), omdat de een de ander altijd als een schaduw volgde.

De overige meisjes op de ranch waren ofwel ouder ofwel jonger, zodat Maria en Sofia, die even oud waren, natuurlijke bondgenoten werden in een door jongens gedomineerde familie. Geen van beiden had een zusje en daarom besloten ze jaren geleden 'bloedzusters' te worden door met een speld in hun vingers te prikken en ze vervolgens samen te drukken, zodat hun bloed zich kon vermengen. Vanaf dat moment deelden ze een bijzonder geheim, waarvan niemand anders weet had. Ze hadden hetzelfde bloed en daarom waren ze zusters. Hun heimelijke verbintenis vervulde hen zowel met trots als met eerbied.

Vanaf het hoogste punt van de boom kon Sofia de hele wereld overzien. En als het de hele wereld toch niet was, dan was het toch zeker háár wereld, die zich onder die ontzagwekkende hemel uitstrekte. De zonsondergang zorgde voor een kleurrijk palet aan de horizon, met gouden en roze uitlopers naar de hemel. De atmosfeer was broeierig en muggen zwermde dreigend rondom de bladeren.

'Ik ben weer gestoken,' klaagde Maria, terwijl ze zich op haar been krabde.

'Kom,' zei Santi, die zich vooroverboog en de voet van zijn jongere zusje pakte. Met een snelle beweging tilde hij haar op, zodat ze met haar buik op de eerste tak kon leunen. Daarna kon ze het alleen wel af.

Het gemak waarmee Santi vervolgens de boom in klom, bleef iedereen die hem goed kende verbazen. Als klein kind had hij met polo een ongeluk gehad, waardoor hij enigszins mank was gaan lopen. Omdat zijn ouders doodsbang waren dat deze handicap hem later in zijn leven problemen zou opleveren, vlogen ze met hem naar de Verenigde Staten, waar hij door alle mogelijke specialisten werd onderzocht. Ze hadden zich de moeite kunnen besparen. Santi liet zich door de dokters niets wijsmaken en loste zijn probleem zelf op. Hoewel zijn ene voet iets naar binnen wees, was hij, ondanks zijn eigenaardige manier van rennen, als kleine jongen sneller dan al zijn neefjes, zelfs als ze een paar jaar ouder waren dan hij. Als jongeman was hij de beste polospeler op de ranch. 'Eén ding staat vast,' zei zijn vader trots, 'onze Santiago is een bijzonder kind. Hij zal het nog ver schoppen. En als iemand het verdient, is hij het wel.'

'Is het niet geweldig?' vroeg een stralende Sofia triomfantelijk aan haar neef, die bij haar was komen zitten. 'Heb je het zakmes bij je? Ik wil een wens doen.'

‘Wat wil je nu weer wensen? Je wensen komen toch niet uit,’ zei Santi, die op de tak was gaan zitten en met zijn benen door de lucht zwaaide. ‘Ik snap niet waar je al die moeite voor doet.’ Hij snoof. Sofia’s hand tastte echter al over de bast, op zoek naar sporen van hun verleden.

‘Natuurlijk komen ze wel uit. Misschien niet dit jaar, maar wel ooit als het er echt om gaat. De boom weet precies welke wensen hij wil laten uitkomen en welke niet.’ Ze klopte liefkozend tegen de schors.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat die boom kan denken en voelen,’ spotte hij, terwijl hij met een bezwete hand zijn dikke, blonde haar van zijn voorhoofd veegde.

‘Je bent een onnozele hals, Santi, maar op een dag zul je me gelijk geven. Wacht maar af. Er zal een dag komen dat je een wens zal willen doen en dan zul je stiekem in het donker hiernaartoe gaan om je teken in deze boomstronk te kerven.’ Ze lachte.

‘Ik ga nog liever naar de stad om *la vieja bruja* te raadplegen. Die oude heks is beter in staat om mijn toekomst te bepalen dan deze idiote boom.’

‘Ga daar maar heen als je wilt. Als je tenminste lang genoeg je adem kunt inhouden om niet te ruiken hoe erg ze stinkt. O, ik heb er een,’ riep ze uit. Ze ontdekte een van hun laatste wensen, die ze in het hout hadden gekerfd. Net als bij een oude wond was er een keurig, wit litteken overgebleven.

Rood en bezweet van de inspanning kwam Maria bij hen zitten. Haar geelbruine haren hingen in pijpenkrullen tot haar schouder en plakten een beetje aan haar glimmende wangen.

‘Moet je dat uitzicht zien! Wat schitterend!’ zei ze buiten adem, terwijl ze met open mond om zich heen keek. Haar nichtje had echter geen oog meer voor het uitzicht, want ze tastte de boomschors af op zoek naar haar houtsnijwerk.

‘Dit was de mijne, denk ik,’ zei ze, toen ze haar voet op de tak boven die van Santi zette, zodat ze het van dichterbij kon bekijken. ‘Ja, dit is hem. Het is mijn symbool, zie je wel?’

‘Een halfjaar geleden was het misschien een symbool, maar nu is het niet meer dan een vlek,’ zei Santi, die zichzelf omhooghees en op een andere knoestige tak van de boom ging zitten.

‘Ik had een ster getekend. Daar ben ik goed in, al zeg ik het zelf,’ reageerde ze trots. ‘Hé, Maria, waar is die van jou?’

Maria kroop voorzichtig over haar tak omhoog. Ze keek even om zich heen, klom over Santi’s tak en ging toen een tak lager zitten,

dicht bij de stam. Toen ze haar teken vond, betastte ze het dromerig.

‘Mijn teken was een vogel,’ zei ze, glimlachend bij de herinnering.

‘Waarom een vogel?’ wilde Sofia weten, die behendig een tak lager sprong om zich bij Maria te voegen.

‘Als ik het zeg, lachen jullie me uit,’ antwoordde ze beschaamd.

‘Nee, echt niet,’ zei Santi. ‘Is je wens uitgekomen?’

‘Natuurlijk niet. Dat zal ook nooit gebeuren, maar ik blijf hopen,’ zei ze.

‘Vertel nou,’ drong Sofia aan. Maria’s terughoudendheid had haar nieuwsgierig gemaakt.

‘Oké. Ik wenste een mooie stem om bij mama’s gitaar te kunnen zingen,’ zei ze. Toen ze haar lichtbruine ogen opsloeg zag ze dat ze allebei lachten.

‘Dus de vogel symboliseerde “lied”,’ zei Santi met een brede grijns.

‘Zoiets, maar daarom heb ik hem niet getekend.’

‘Nee, waarom dan, suffie?’

‘Omdat ik van vogels houd, en er toevallig een in de boom zat toen ik mijn wens deed. Hij zat heel dichtbij. Heel lief. Weet je, papa zei altijd dat het symbool niets met je wens te maken hoeft te hebben. Je moet gewoon een teken maken. Nou, en zo gek is mijn vogel nu ook weer niet. Ik was veertien toen ik hem maakte, want hij is van vorig jaar. Zo, nu wil ik ook wel eens weten wat jij gewenst hebt, Sofia.’

‘Mijn wens was dat ik van papa in de *Copa Santa Catalina* mocht spelen,’ zei ze zelfvoldaan, wachtend op Santi’s reactie. Zoals ze had verwacht barstte hij in lachen uit.

‘De Santa Catalina-cup? Dat meen je niet!’ riep hij verbaasd uit. Zijn gezicht vertrok in een ongelovige grimas en hij keek haar met zijn groene ogen spottend aan.

‘Echt wel,’ kaatste ze uitdagend terug.

‘Waarom een ster?’ vroeg Maria, die met haar hand een mosvlek van het mouwtje van haar blouse probeerde te vegen.

‘Ik wil een poloster worden,’ antwoordde Sofia langs haar neus weg, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

‘*Mentirosa!* Chofi, het is waarschijnlijk het enige wat je kunt tekenen. Maria is de kunstenaar in de familie.’ Grinnikend ging hij achteroverliggen op zijn tak. ‘*La Copa Santa Catalina*. Je bent nog een kind!’

‘Pff, een kind. Hoor wie het zegt,’ kaatste ze op beledigde toon terug, alsof ze boos was. ‘Ik word wel zestien in april. Dat is over drie maanden, meneer. Dan ben ik een vrouw.’

‘Chofi, je zult nooit een vrouw worden, omdat je nooit een meisje bent geweest,’ zei hij, doelend op haar jongensachtige aard. ‘Meisjes zijn zoals Maria. Nee, Chofi, jij bent helemaal geen meisje.’

Sofia keek naar hem terwijl hij weer achteroverplofte op de tak. Zijn wijde, vale spijkerbroek hing losjes op zijn heupen. Zijn T-shirt was omhooggekropen en ontblootte zijn platte, bruine buik en magere heupen die uit zijn broek staken alsof hij niet genoeg te eten kreeg. Niemand at echter zoveel als Santi. Hij schrokte altijd alles naar binnen met de gulzigheid van iemand die in geen tijden heeft gegeten. Ze wilde haar vingers over zijn huid laten glijden en hem kietelen. Als ze maar een smoes had om hem aan te raken. Meestal hingen ze bij elkaar rond en het lichamelijke contact wond haar op. Omdat ze hem echter al een uur of twee niet meer had aangeraakt, was het verlangen om het te doen onweerstaanbaar geworden.

‘Waar is die van jou dan?’ vroeg ze, zijn aandacht opeisend.

‘O, dat weet ik niet meer, en het kan me ook niet schelen, want het is toch onzin.’

‘Helemaal niet,’ wierpen de meisjes in koor tegen.

‘Papa liet ons altijd elke zomer een wens in de boom kerven, weet je nog?’ zei Sofia weemoedig.

‘Zij deden dat als kind ook al. Ik weet zeker dat hun tekens nog te vinden zijn als we goed zoeken,’ voegde Maria er enthousiast aan toe.

‘Die zijn allang weg, Maria. Ze zijn binnen een jaar of twee verdwenen,’ zei Santi met verstand van zaken. ‘Trouwens, er zal een hoop magie aan te pas moeten komen voordat Paco Sofia in de *Copa Santa Catalina* laat spelen.’ Hij begon weer te lachen, met zijn handen op zijn buik, om haar duidelijk te laten merken hoe belachelijk hij haar wens vond. Sofia sprong behendig van haar tak op de zijne en kietelde hem op zijn buik tot hij het uitschreeuwde van pijn en plezier.

‘Chofi, niet doen. Dadelijk vallen we en dan zijn we er geweest!’ gilde hij tussen twee lachsalvo’s door, toen haar vingers over de lijn wipten die zijn gebruide huid scheidde van de verborgen witte huid onder zijn broekrand waar de zon niet kwam. Hij greep haar bij haar pols en kneep haar zo hard dat ze begon te gillen. Santi was zeventien, twee jaar ouder dan zijn zus en nichtje. Het wond Sofia op als hij zijn grotere kracht gebruikte om haar te domineren. Doen alsof ze het niet leuk vond hoorde gewoon bij het spel.

‘Zo belachelijk is die wens niet,’ mopperde ze terwijl ze zijn pols tegen haar borst klemde.

‘Vind ik wel,’ hield hij vol.

‘En waarom dan wel?’

‘Omdat meisjes niet aan wedstrijden meedoen.’

‘Iemand moet de eerste zijn,’ kaatste ze uitdagend terug. ‘Ik denk dat papa het ooit goed zal vinden.’

‘Niet de *Copa Santa Catalina*. Daar gaat veel te veel prestige in om. Trouwens, Agustin is de vierde man.’

‘Jij weet ook wel dat ik net zo goed speel als Agustin.’

‘Nee, dat weet ik niet. Maar als het wel zo is en je ooit meedoet, dan heeft dat niets met magie te maken. Eerder met vals spel en manipulatie, want dat is meer jouw stijl. Je hebt die arme Paco om dat kleine vingertje van je gewonden zonder dat hij het in de gaten heeft.’

‘Sofia windt iedereen om haar vinger, Santi,’ lachte Maria, zonder een spoor van jaloezie.

‘Behalve mama!’

‘Ben je het verleerd, Chofi?’

‘Bij Anna krijgt Sofia de kans niet eens.’

De Santa Catalina-cup was de jaarlijkse polowedstrijd tegen de naburige *estancia*, La Paz. De twee *estancias* waren al generaties lang elkaars rivalen en het jaar daarvoor was Santa Catalina met slechts één goal verslagen. De neefjes op Santa Catalina, en dat waren er een heleboel, speelden in de zomermaanden meestal ’s middags polo, zoals Anna’s neefjes in Glengarriff altijd *hurling* speelden. Sofia’s vader en zijn oudere broer, Miguel, waren er het meest in geïnteresseerd en zweepten de jongens op om hun spel te verbeteren. Santi speelde al met een handicap van zes goals, wat knap was, want de beste handicap was tien en men moest al een behoorlijk goede speler zijn om voor een handicap in aanmerking te komen. Miguel was apetrots op zijn zoon en stak zijn voorkeur niet onder stoelen of banken.

Fernando, Santi’s oudere broer, had nog maar handicap vier. Het ergerde hem dat zijn jongere broertje hem in alles de baas was. Te meer omdat Santi niet alleen een betere sporter was maar ook nog eens mank liep. Bovendien merkte hij aan alles dat Santi de oogappel van zijn ouders was. Fernando wenste vurig dat zijn broer zou falen, zo vurig zelfs dat hij ’s nachts tandenknarsend in zijn bed lag. Santi scheen echter onoverwinnelijk. En nu had die vervloekte tandarts hem zo’n lelijk knarsplaatje voor ’s nachts voorgeschreven om zijn tanden te beschermen – de zoveelste nagel die Santi in zijn doodskist had geslagen.

Sofia, daarentegen, had twee oudere broers, Rafael en Agustin, die de derde en vierde speler van het team waren. Rafael had ook